

synes det os bestemt paakrævet at skabe bedre Adgang for Regering og Rigsdag til paa Nationens Vegne at føre den fornødne Kontrol, end Tilfældet kan blive efter Lovforslaget.

Under Udvalgets Forhandlinger har Mindretallet forgæves hos Regeringspartiernes Medlemmer i Udvalget søgt at vinde Tilslutning til den saglige Betragtning, at det maa anses for overmaade betænkeligt nu at fæstø Lid til, hvad Regeringen, og da særlig dens Chef, søger at fastslaa som fyldestgørende Oplysninger og Forslag vedrørende Landmandsbanken. For tredje Gang henvender Regeringen sig, gennem Lovforslaget og de dette ledsagende Oplysninger og Bemærkninger, til Offentligheden om Landmandsbankens Rekonstruktion. De to første Gange har Regeringen afgjort henvendt sig til Offentligheden paa et urigtigt og aldeles uholdbart Grundlag. Og Resultatet heraf er blevet kolossale Tab efter danske Forhold. Alene Statens direkte Tab tælles allerede i mangfoldige Millioner, og yderligere Tab vil med Sikkerhed blive konstateret. Dertil kommer, at Tilliden til Banken og til Bæreevnen i Nationens Økonomi er rokket i foruroligende Grad baade i Ind- og Udland. Mindretallet har derfor ikke uden at opnaa Sikkerhed for, at en anden Statsledelse blev til Virkelighed i den nærmeste Fremtid, turdet tilraade Folketinget at slutte sig til Lovforslaget. Forgæves har Mindretallet hævdet i Udvalget, at det lidet nyttede at sikre selve Banken gennem en Statsgaranti, naar man ikke samtidig drog Omsorg for til Eksempel ved Reguleringen af Importen og paa anden Maaade at sikre Erhvervslevet mod økonomisk Sammenbrud. Derksom det havde været muligt at opnaa Tilsagn om en Ændring i Regeringens Sammensætning, og at Følgen heraf kunde blive en Erkendelse af, at det er nødvendigt i videst mulig Udstrækning at skaffe Arbejde og, hvor saadant ikke øjeblikkelig kan tilvejebringes, da at skaffe rimelig Hjælp paa anden

Maade til dem, der er uden Arbejde, vilde Mindretallet, saaledes som Forholdene nu en Gang har formet sig, have tilraadet at stemme for Forslaget med de af os foreslaaede Ændringer, idet man er gaaet ud fra, at man da ogsaa kunde opnaa Enighed om at tilvejebringe mere betryggende Forhold for Staten overfor Nationalbanken, end man nu har, ligesom man er gaaet ud fra, at man fra alle Sider nu vilde erkende Nødvendigheden af hurtigst muligt at tilvejebringe saadanne Ændringer i den gældende Banklov, at man gennem denne fik betryggende Garanti mod en Gentagelse af den Banksvindel og Spille-svindel, som vi i saa høj Grad maa lide for nu.

Man vil af det her fremførte klart kunne se, at Mindretallet forgæves har forsøgt at opnaa Enighed i Udvalget i denne for vort Land saa sørgelige og vigtige Sag. Vi har tilstræbt at opnaa Enighed ud fra den Betragtning, at vort Erhvervslevet allerede er saa stærkt rystet paa forskellig Maade og Arbejderbefolkningen saa haardt økonomisk ramt deraf, at man ikke maatte lade noget uforsøgt for at samle Partierne til en fælles Optræden for at hidføre en Ændring til det bedre. Ansvar for, hvad der maatte blive Følgen af det, der nu søges gennemført uden vor Tilslutning, hviler paa Regeringen og de Partier, der holder den oppe.

Et *Mindretal* (Drachmann, Pitzner og Pürschel) maa under Hensyn til de fra Privatbankernes Side fremførte Ønsker om at begrænse Tiden for Statsgarantien, anse det for rigtigt at sætte Slutningsterminen til 1. April 1928. Datoen den 1. April er valgt under Hensyn til Tidspunktet for Aarsopgørelsen.

Endvidere har man fundet det rigtigt at søge at sikre Landets øvrige Bankvirksomhed mod den statsgaranterede Banks eventuelle Overlegenhed i Konkurrencen om Indlaansmidler.

Man har derfor stillet Ændringsforslagene under Nr. 1 og 4.